

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
ANTHONYHO MICHAELA COLLINSE
přednesené dne 13. října 2022¹

Věc C-349/21

**HYA,
IP,
DD,
ZI,
SS**

**další účastník řízení:
Specializirana prokuratura**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud, Bulharsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Zpracování osobních údajů a ochrana soukromí – Směrnice 2002/58/ES – Článek 5 odst. 1 a čl. 15 odst. 1 – Důvěrný charakter elektronických sdělení – Soudní rozhodnutí, kterým byly povoleny telefonní odposlechy osob podezřelých ze spáchání závažného trestného činu – Vzor nebo standardní formulář – Odůvodnění – Protiprávní sledování – Přípustnost nezákonně získaných důkazů – Listina základních práv Evropské unie – Článek 7 a článek 47“

I. Úvod

1. Touto žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce se Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud, Bulharsko) táže, zda praxe spočívající v povolování použití tajného sledování za účelem sledování, zaznamenávání a uchovávání telefonních hovorů podezřelých osob (dále jen „telefonní odposlechy“) ve formě obecného vzorového textu, který neobsahuje individualizované důvody, je slučitelná s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58/ES² ve spojení s jejím čl. 5 odst. 1 a bodem 11 odůvodnění této směrnice. Předkládající soud se rovněž táže, zda chybějící individualizované odůvodnění takových povolení může být zhojeno zpětným posouzením *de novo* soudem rozhodujícím ve věci samé, a pokud tomu tak není, zda důkazy, o nichž bylo konstatováno, že byly získány v rozporu s uvedenými ustanoveními, mohou být připuštěny jako důkazy.

¹ – Původní jazyk: angličtina.

² – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) (Úř. věst. 2002, L 201, s. 37; Zvl. vyd. 13/29, s. 514).

II. Právní rámec

A. Právo Evropské unie

2. Bod 2 odůvodnění směrnice 2002/58 uvádí:

„Tato směrnice usiluje o respektování základních práv a zachovává zásady uznané zejména v Listině základních práv Evropské unie [(dále jen ‚Listina‘)]. Tato směrnice zejména usiluje o to, aby byla plně dodržována práva stanovená v člancích 7 a 8 Listiny.“

3. Bod 11 odůvodnění směrnice 2002/58 uvádí:

„Tato směrnice, obdobně jako směrnice 95/46/ES³, se netýká ochrany základních práv a svobod ve vztahu k činnostem, které se neřídí právem Společenství. Proto tato směrnice nemění stávající rovnováhu mezi právem jednotlivce na soukromí a možnostmi, aby členské státy přijaly opatření uvedená v čl. 15 odst. 1 této směrnice, která jsou nezbytná pro ochranu veřejné bezpečnosti, obrany, bezpečnosti státu (včetně hospodářské prosperity státu, pokud jsou tyto činnosti spojeny s otázkami bezpečnosti státu) a pro prosazování trestního práva. Tato směrnice se tedy nedotýká možnosti členských států provádět zákonné zachycování elektronických sdělení nebo přijímat jiná opatření, je-li to nezbytné pro některý z těchto účelů a je-li to v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod [(dále jen ‚EÚLP‘)], jak je vykládána v rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva [(dále jen ‚ESLP‘)]. Tato opatření musí být vhodná, plně přiměřená vzhledem k zamýšlenému účelu a nezbytná v demokratické společnosti a musí být předmětem odpovídajících záruk v souladu s [EÚLP].“

4. Článek 5 odst. 1 směrnice 2002/58, nadepsaný „Důvěrný charakter sdělení“, stanoví:

„Členské státy zajistí prostřednictvím vnitrostátních právních předpisů důvěrný charakter sdělení přenášených pomocí veřejné komunikační sítě a veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a s nimi souvisejících provozních údajů. Zejména zakázají příposlech, odposlech, uchovávání nebo jiné druhy zachycování či sledování sdělení a s nimi souvisejících provozních údajů osobami jinými než uživateli bez souhlasu dotčených uživatelů, pokud k takovému jednání nejsou zákonem oprávněny v souladu s čl. 15 odst. 1. Tento odstavec nebrání technickému uchovávání, které je nezbytné pro přenos sdělení, aniž by tím byla dotčena zásada důvěrnosti.“

5. Článek 15 odst. 1, nadepsaný „Použití některých ustanovení směrnice 95/46/ES“, stanoví:

„Členské státy mohou přijmout legislativní opatření, kterými omezí rozsah práv a povinností uvedených v článku 5, článku 6, čl. 8 odst. 1, 2, 3 a 4 a článku 9 této směrnice, pokud toto omezení představuje v demokratické společnosti nezbytné, vhodné a přiměřené opatření pro zajištění národní bezpečnosti (tj. bezpečnosti státu), obrany, veřejné bezpečnosti a pro prevenci, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů nebo neoprávněného použití elektronického komunikačního systému, jak je uvedeno v čl. 13 odst. 1 směrnice 95/46/ES. Za tímto účelem mohou členské státy mimo jiné přijmout legislativní opatření umožňující uchovávání údajů po omezenou dobu na základě důvodů uvedených v tomto odstavci. Veškerá opatření uvedená

³ – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. 1995, L 281, s. 1; Zvl. vyd. 13/15, s. 355), zrušená a nahrazená nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1), v platném znění.

v tomto odstavci musí být v souladu s obecnými zásadami práva Společenství, včetně zásad uvedených v čl. 6 odst. 1 a 2 Smlouvy o Evropské unii.“

B. Bulharské právo

6. Článek 121 odst. 4 bulharské ústavy stanoví, že „soudní rozhodnutí musí být odůvodněna“.

7. Článek 34 Nakazatelno-procesualen kodeks (trestní řád; dále jen „NPK“)⁴ stanoví, že „každé soudní rozhodnutí musí být [...] odůvodněno [...]“.

8. Článek 172 NPK zní následovně:

„1. Orgány odpovědné za přípravné řízení mohou využít zvláštních vyšetřovacích metod – elektronického a technického vybavení [...], které slouží k zaznamenání činností sledovaných osob [...]

2. Zvláštní vyšetřovací metody se použijí, pokud je to nezbytné pro vyšetřování závažných úmyslných trestných činů [...], pokud dotčené okolnosti nelze prokázat jinak nebo pokud je jejich prokázání doprovázeno mimořádnými obtížemi.“

9. Článek 173 odst. 1 NPK stanoví:

„Aby bylo možné použít zvláštní vyšetřovací metody v přípravném řízení, musí dozorující státní zástupce předložit soudu odůvodněnou písemnou žádost. [...]“

10. Článek 174 NPK stanoví:

„[...]“

3. Souhlas s použitím zvláštních vyšetřovacích metod v rámci řízení, které spadá do pravomoci Specializiran nakazatelen sad [(zvláštní trestní soud)], uděluje předem předseda tohoto soudu [...]

4. Orgán uvedený v odstavcích 2 až 3 rozhodne odůvodněným usnesením [...]“

11. Článek 3 odst. 1 zákona za specialnite razunavatelni sredstva (zákon o zvláštních vyšetřovacích metodách; dále jen „ZSRS“)⁵ stanoví:

„Zvláštní vyšetřovací metody se použijí v případě, kdy je to nezbytné k předcházení závažným úmyslným trestným činům a jejich odhalení [...], pokud potřebné informace nelze shromáždit jiným způsobem nebo pokud je jejich shromáždění mimořádně obtížné.“

12. Článek 12 odst. 1 bod 1 ZSRS stanoví:

„Zvláštní vyšetřovací metody se použijí u osob, ohledně nichž existují informace a důvodné podezření, že připravují, páchají nebo spáchaly některý ze závažných úmyslných trestných činů uvedených v čl. 3 odst. 1.“

⁴ – DV č. 86 ze dne 28. října 2005 (poslední verze DV č. 16 ze dne 23. února 2021).

⁵ – DV č. 95 ze dne 21. října 1997 (poslední verze č. 69 ze dne 4. srpna 2020).

13. Článek 13 odst. 1 ZSRS upřesňuje, které orgány a subjekty mohou použít zvláštní vyšetřovací metody a využít informace a věcné důkazy získané těmito metodami.

14. Článek 14 odst. 1 bod 7 ZSRS stanoví:

„Použití zvláštních vyšetřovacích metod vyžaduje odůvodněnou písemnou žádost příslušného vedoucího správního orgánu uvedeného v čl. 13 odst. 1 nebo dozorujícího státního zástupce, případně orgánu uvedeného v čl. 13 odst. 3, a v případě ředitelství uvedeného v čl. 13 odst. 1 bodě 7 jeho ředitele, která musí obsahovat [...] důvody, proč potřebné informace nelze shromáždit jiným způsobem, nebo popis toho, proč je jejich získání mimořádně obtížné.“

15. Článek 15 odst. 1 ZSRS stanoví:

„Vedoucí orgánů uvedených v čl. 13 odst. 1 nebo dozorující státní zástupce, a v případě ředitelství uvedeného v čl. 13 odst. 1 bodě 7 předseda Komise pro boj proti korupci a pro konfiskaci nezákonně nabytého majetku, předloží žádost předsedům Sofijski gradski sad [(Sofijský městský soud, Bulharsko)], příslušných krajských nebo vojenských soudů, Specializiran nakazatelen sad [zvláštní trestní soud] nebo jimi pověřenému místopředsedovi, kteří do 48 hodin písemně povolí nebo odmítnou použití zvláštních vyšetřovacích metod, a to s uvedením důvodů svého rozhodnutí.“

III. Spor v původním řízení a předběžné otázky

16. Specializirana prokuratura (zvláštní státní zastupitelství, Bulharsko) zahájilo trestní stíhání proti pěti osobám z důvodu jejich údajné účasti na organizované zločinecké skupině, která pomáhala státním příslušníkům třetích zemí neoprávněně vstupovat na bulharské území; titíž jednotlivci byli rovněž v této souvislosti obviněni z přijímání nebo poskytování úplatků. Tyto skutky představují podle bulharského práva „závažné trestné činy“.

17. Dne 10. dubna 2017 podal státní zástupce v přípravném řízení žádost o použití zvláštních vyšetřovacích metod, včetně telefonních odposlechů, vůči jednomu z obviněných, IP.

18. Tato žádost měla více než osm stran. Na první straně a na zápatí stran 2 až 8 bylo uvedeno číslo jednací. Žádost začíná popisem zamýšlených operativních opatření. Identifikuje zamýšlený subjekt opatření podle jména, identifikačního čísla, adresy, funkce a místa výkonu práce. Uvádí číslo mobilního telefonu, jakož i další údaje o předplacené kartě použité osobou, která má být sledována.

19. Žádost obsahuje důvody pro použití sledovacích opatření. První odstavec uvedené části identifikuje přípravné řízení a trestný čin, který je předmětem vyšetřování, a to odkazem na příslušné články NPK a podle povahy trestného činu. Druhý odstavec odkazuje na svědectví získané Specializirana prokuratura (zvláštní státní zastupitelství) týkající se trestné činnosti, její struktury a role účastníků na této trestné činnosti. Třetí odstavec obsahuje další svědecké výpovědi, které podrobně stanoví, jakým způsobem zločinecká skupina fungovala a jak do ní byly zapojeny konkrétní osoby. Třetí odstavec rovněž uvádí popis způsobu, jakým daný subjekt komunikoval s dalšími členy zločinecké skupiny, a odkaz na číslo použitého mobilního telefonu, které odpovídá číslu uvedenému v prvním odstavci žádosti. Tato část je ukončena konstatováním, že na základě svědeckých výpovědí lze dospět k závěru, že zločinecká skupina působí v Bulharsku.

20. Žádost vysvětluje, proč jsou požadovaná opatření považována za nezbytná, a uvádí, které kroky již byly učiněny za účelem ztotožnění osob zapojených do zločinecké skupiny. Dále obsahuje podrobné vysvětlení, proč jednání osoby porušují různá ustanovení vnitrostátního a unijního práva.

21. Další odstavec žádosti uvádí důvody, proč nelze důkazy, které vedou k odsouzení, získat jiným způsobem. Zejména uvádí, že zúčastněné osoby tvoří uzavřenou skupinu a že je obtížné získat důkazy o jejich schůzkách. Poslední odstavec žádosti upřesňuje, jaký úředník má být informován o výsledcích navrhovaného sledování.

22. Téhož dne předseda Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud) povolil odposlechy telefonních hovorů, jejich zaznamenávání a uchovávání záznamů pro účely trestního řízení. V tomto usnesení je uvedeno jméno a funkce osoby, která opatření povolila. Uvádí, že orgán, který podává žádost, jednal v rámci své pravomoci a že existují dostatečné známky toho, že byl spáchán trestný čin uvedený v čl. 172 odst. 2 NPK nebo v čl. 3 odst. 1 ZSRS, který spadá do působnosti Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud). Toto usnesení stanoví, že požadavky článků 4, 12, a 21 ZSRS nebo čl. 175 odst. 2 NPK jsou splněny. Povoluje sledování osoby označené v žádosti číslem jednacím, které odpovídá číslu uvedenému na první straně a v zápatí stran 2 až 8 žádosti. Povolení je podepsané, orazítované a označené datem 10. dubna 2017. První strana žádosti o povolení nese stejný podpis, razítko a datum.

23. Obdobné žádosti byly podány i ohledně dalších osob, které jsou předmětem vyšetřování v souvislosti s jejich účastí na stejné zločinecké skupině. Odůvodnění předsedy Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud) se jeví být totožná s výjimkou toho, že povolení v každém případě patrně odkazuje na jinou žádost.

24. Podle předkládajícího soudu se obecný vzorový text povolení vztahuje na různé případy, v nichž může být tajné sledování zákonně povoleno. Je běžnou praxí, že povolení neobsahuje individualizované odůvodnění toho, proč bylo vydáno. Předkládající soud měl tedy pochybnosti o tom, zda povolení byla řádně odůvodněna.

25. V návaznosti na povolené sledování byly některé telefonáty podezřelých zaznamenány a uloženy. Předkládající soud připouští, že tyto rozhovory jsou relevantní pro prokázání obvinění vznesených proti obviněným, klade si však otázku, zda jsou přípustné, pokud budou povolení považována za protiprávní. Rozhodl se tedy přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je v souladu s článkem 15 odst. 1 ve spojení s článkem 5 odst. 1 a bodem 11 odůvodnění směrnice 2002/58 praxe vnitrostátních soudů v trestním řízení, podle níž soud povolí sledování, zaznamenávání a uchovávání telefonních hovorů podezřelých osob prostřednictvím předem vypracovaného obecného vzorového textu, ve kterém se bez jakékoli individualizace pouze tvrdí, že byla dodržena zákonná ustanovení?
- 2) V případě záporné odpovědi: Brání unijní právo tomu, aby byl vnitrostátní zákon vykládán v tom smyslu, že informace získané na základě takového povolení jsou použity k prokázání skutku uvedeného v obžalobě?“

26. IP, DD, Česká republika, Irsko a Evropská komise předložili písemná vyjádření. Řeči Irsko a Komise a jejich odpovědi na otázky Soudního dvora byly vyslechnuty na jednání konaném dne 6. července 2022.

27. Pokud jde o první otázku, IP a DD mají za to, že povolení jsou protiprávní, jelikož neobsahují individualizovaná odůvodnění. Z tohoto důvodu bylo jejich právo na soukromý život nedostatečně chráněno před svévolným zásahem. Rovněž tvrdí, že nemohou účinně zpochybnit povolení, což porušuje jejich práva vyplývající z článku 47 Listiny. Česká republika, Irsko a Komise jsou toho názoru, že podrobné seznámení se s žádostí a povolením může stačit k tomu, aby obvinění mohli podat účinný opravný prostředek proti povolením za účelem vyloučení důkazů získaných na jejich základě.

28. Pokud jde o druhou otázku, IP a DD mají za to, že důkazy získané protiprávně jsou nepřijatelné. DD se rovněž domnívá, že soud rozhodující ve věci samé nemůže zpětně posoudit legalitu povolení. Podle Irska je přípustnost důkazů procesní záležitostí, která není upravena unijním právem a spadá do výlučné pravomoci členských států. Komise sdílí názor Irska s výhradou, že podle judikatury Soudního dvora jsou důkazy z technické oblasti, která se vymyká znalosti soudců a může mít rozhodující vliv na posouzení skutkového stavu, vyloučeny za všech okolností.

IV. K předběžným otázkám

A. K první otázce

29. Předkládající soud chce vědět, zda je soudní povolení telefonních odposlechů ve formě obecného vzorového textu, ve kterém se bez jakékoli individualizace tvrdí, že byla dodržena zákonná ustanovení týkající se sledování, slučitelné s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 ve spojení s jejím čl. 5 odst. 1 a bodem 11 jejího odůvodnění.

1. Použití směrnice 2002/58

30. Podle čl. 1 odst. 3 směrnice 2002/58, jak jej vykládá judikatura Soudního dvora, spadá veškeré zpracování osobních údajů prováděné poskytovateli služeb elektronických komunikací do působnosti této směrnice, včetně zpracování, které vyplývá z povinností uložených těmto poskytovatelům veřejným orgánem. Pouze v případech, kdy členské státy přímo provádějí opatření odchylovající se od zásady důvěrnosti elektronických komunikací, aniž poskytovatelům služeb takových komunikací uloží povinnosti zpracování, nespadá ochrana údajů subjektů údajů do působnosti směrnice 2002/58, nýbrž jen do působnosti vnitrostátního práva – s výhradou použití směrnice (EU) 2016/680⁶ – takže dotčená opatření musí být v souladu zejména s vnitrostátním ústavním pořádkem a s požadavky EÚLP⁷.

31. Z předkládacího rozhodnutí nevyplývá, a zúčastnění, kteří se účastnili jednání, nepotvrdili, zda poskytovatelé služeb elektronických komunikací provedli dotčená sledovací opatření. Zjištění toho, který orgán provedl sledování, spadá do pravomoci předkládajícího soudu.

⁶ – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. 2016, L 119, s. 89).

⁷ – Rozsudek ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 103).

32. Za účelem odpovědi na položené otázky budu vycházet z toho, že poskytovatelé služeb elektronických komunikací dotčené sledování provedli, a že opatření tedy spadají do působnosti směrnice 2002/58⁸.

33. Druhá otázka vyplývá z toho, že čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 umožňuje členským státům „přijmout legislativní opatření, kterými omezí rozsah práv a povinností uvedených v článku 5 [...]“. Pochybnosti předkládajícího soudu se netýkají ani tak vnitrostátních legislativních opatření, která provádějí čl. 15 odst. 1, ale spíše způsobu, jakým soudní orgány tato opatření provádějí. Spadá na základě těchto pochybností první otázka mimo rámec působnosti čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58? Podle mého názoru nikoli. Podle vnitrostátních právních předpisů musí mít povolení formu odůvodněného usnesení. Z informací, které má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že povolení obsahují poznámku, že jsou splněny zákonné požadavky. Otázkou je, zda je toto odůvodnění dostatečné, jelikož usnesení mají formu vzorového textu, který neobsahuje individualizované důvody. Pochybnosti předkládajícího soudu se tak týkají výkladu unijního práva ve světle použitelné vnitrostátní právní úpravy a soudní praxe.

2. Posouzení

34. Článek 5 odst. 1 ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 členským státům v podstatě ukládají, aby zakázaly příposlech, odposlech, uchovávání nebo jiné druhy zachycování či sledování sdělení bez souhlasu dotčených uživatelů, pokud to není nezbytné, vhodné a přiměřené pro prevenci, vyšetřování, odhalování a stíhání trestných činů. Taková opatření musí být v souladu s obecnými zásadami práva Unie, včetně zásady proporcionality a zásad, na které odkazuje čl. 6 odst. 1 a 2 SEU.

35. Podle čl. 6 odst. 1 SEU uznává Unie práva, svobody a zásady obsažené v Listině. Podle čl. 51 odst. 1 Listiny jsou její ustanovení určena členským státům, pokud uplatňují právo Unie.

36. Povolení k telefonním odposlechům představují zásah do práv obviněných zaručených článkem 7 Listiny⁹. Takový zásah lze podle čl. 52 odst. 1 Listiny připustit pouze tehdy, je-li stanoven zákonem a je-li při respektování podstaty tohoto práva a při dodržení zásady proporcionality nezbytný a skutečně odpovídá cílům obecného zájmu, které Unie uznává.

37. Zásada efektivity představuje obecnou zásadou práva Unie, podle níž nesmí být uplatňování práva Unie znemožněno nebo nadměrně ztíženo¹⁰. Zahrnuje právo na účinnou soudní ochranu¹¹. Článek 47 odst. 1 Listiny dále stanoví, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Pokud udělení povolení nezahrnovalo výslech sledované osoby, jako je tomu v projednávané věci, je relevantní čl. 47 první pododstavec Listiny týkající se účinného soudního přezkumu, a nikoli druhý pododstavec týkající se práva na spravedlivý proces.

⁸ – Viz například rozsudky ze dne 21. prosince 2016, *Tele2 Sverige a Watson a další* (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970); ze dne 2. října 2018, *Ministerio Fiscal* (C-207/16, EU:C:2018:788); ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net a další* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791); a ze dne 2. března 2021 *Prokuratuur* (Podmínky přístupu k údajům o elektronických komunikacích) (C-746/18, EU:C:2021:152).

⁹ – Rozsudek ze dne 17. ledna 2019, *Dzivev a další* (C-310/16, EU:C:2019:30, bod 36 a citovaná judikatura).

¹⁰ – Rozsudek ze dne 14. prosince 1995, *van Schijndel a van Veen* (C-430/93 a C-431/93, EU:C:1995:441, bod 19).

¹¹ – Pro diskusi o vztahu mezi zásadou efektivity a článkem 47 Listiny viz například stanovisko generálního advokáta M. Bobka ve věci *Banger* (C-89/17, EU:C:2018:225, body 99 až 101 a citovaná judikatura).

38. Podle ustálené judikatury účinnost soudního přezkumu zaručeného článkem 47 Listiny předpokládá, že dotyčný bude mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost, aby mu tak bylo umožněno hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud k přezkumu legality uvedeného rozhodnutí¹².

39. Rozsah povinnosti uvést odůvodnění se může lišit v závislosti na povaze napadeného soudního rozhodnutí. Tato povinnost musí být analyzována s přihlédnutím k dotčenému řízení v jeho celistvosti a s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem za účelem ověření, zda zajišťují dotyčným osobám možnost užitečně a účinně podat opravný prostředek proti uvedenému rozhodnutí¹³.

40. V projednávané věci se povolení skládají z obecného vzorového textu, ve kterém jsou individualizovány pouze některé prvky, jako jsou čísla jednacích, data a subjekt, rozsah a doba trvání sledování. Není tedy možné, aby obviněné osoby na základě tohoto dokumentu zjistily, proč měl soudce, který vydal povolení, za to, že zákonné podmínky pro povolení telefonních odposlechů byly splněny. Tito jednotlivci tedy nemohou hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud k přezkumu legality těchto povolení za konečným účelem dosáhnout nepřipustnosti těchto důkazů.

41. Právo na účinný soudní přezkum však nutně nevyžaduje, aby soudce, který vydal povolení, uvedl v tomto dokumentu důvody, proč měl za to, že podmínky pro vydání povolení byly splněny. Postačí, aby důvody pro vydání povolení bylo možné spolehlivě určit. Pokud žádost o povolení jasně vysvětluje důvody, na základě nichž měl dožadující orgán nebo úředník za to, že sledování má být povoleno, lze předpokládat, že důvody uvedené v žádosti jsou těmi důvody, které přesvědčily tohoto soudce k tomu, aby povolení vydal¹⁴. Je tomu tak tím spíše, že v tomto druhu řízení může být povolení vydáno či odmítnuto pouze na základě žádosti a podpůrných dokladů.

42. Z bodů 18 až 22 tohoto stanoviska vyplývá, že čísla jednacích a identifikační čísla uvedená na povoleních naznačují, že se každé povolení vztahuje k individuální žádosti týkající se určité osoby a telefonního čísla. Žádosti jsou strukturované a podrobné. Právní posouzení, které musí soudce při udělování povolení provést, je relativně jednoduché. Pokud může obviněný včas získat kopii žádosti, na základě níž bylo povolení vydáno¹⁵, bude pravděpodobně moci zjistit důvody, na základě nichž bylo povolení vydáno a informovaně se rozhodnout, zda jej napadnout. Je pak na vnitrostátním soudu, aby v každém jednotlivém případě a s ohledem na veškeré relevantní skutečnosti posoudil, zda bylo dodrženo právo obviněné osoby na účinnou právní ochranu vyplývající z čl. 47 odst. 1 Listiny.

43. Cílem čl. 52 odst. 3 Listiny je zajistit soulad mezi právy obsaženými v Listině a odpovídajícími právy zaručenými EÚLP, aniž by byla nepříznivě dotčena autonomie práva Unie. Právě v tomto kontextu se na jednání diskutovalo o otázce, zda přístup popsáný v předchozím bodě tohoto

¹² – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. září 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, bod 53 a citovaná judikatura); ze dne 4. června 2013, ZZ (C-300/11, EU:C:2013:363, bod 53 a citovaná judikatura); ze dne 23. října 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 51 a citovaná judikatura); jakož i ze dne 24. listopadu 2020, Minister van Buitenlandse Zaken (C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 43 a citovaná judikatura).

¹³ – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. září 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, bod 60 a citovaná judikatura), a ze dne 23. října 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, body 51 až 53 a citovaná judikatura).

¹⁴ – V tomto smyslu viz stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:247, bod 89).

¹⁵ – Po odstranění například obchodního tajemství a osobních či citlivých údajů.

stanoviska je v rozporu s nedávným rozsudkem ESLP ve věci Ekimdžev¹⁶, ve kterém ESLP posuzoval právní záruky proti svévoli a zneužívání, pokud jde o tajné sledování, uchovávání a přístup ke komunikačním údajům v souvislosti s praxí Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud) v letech 2015 až 2019.

44. ESLP konstatoval, že převážná většina vydaných povolení ke sledování neobsahovala řádné odůvodnění. Uvedl však, že pouhá absence odůvodnění neumožňuje automaticky dospět k závěru, že soudci správně nepřezkoumávali žádosti o povolení sledování, ačkoli o některých skutečnostech v tomto ohledu měl ESLP vážné pochybnosti¹⁷.

45. Pro účely projednávání věci stačí uvést, že rozsudek ESLP ve věci Ekimdžev, přestože nastoluje vážné obavy ohledně aspektů soudního povolování tajného sledování v Bulharsku, ponechal otevřenou možnost, aby byl takový dohled povolen za okolností, kdy soudce, který jej nařizuje, měl správně za to, že je skutečně nezbytný, vhodný a přiměřený. Obviněný, který je na základě povolení sledován, musí mít v každém případě možnost seznámit se s důvody, proč bylo toto povolení uděleno, a s plným informováním se rozhodnout, zda toto povolení napadne. Vnitrostátní soud musí rozhodnout, zda je v konkrétním případě takové napadení opodstatněné.

46. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby na první otázku odpověděl následovně:

Článek 47 Listiny a čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 ve spojení s čl. 5 odst. 1 a bodem 11 odůvodnění této směrnice nebrání praxi, podle níž je sledování, zaznamenávání a uchovávání telefonních hovorů podezřelých osob prostřednictvím obecného vzorového textu, ve kterém se bez jakékoli individualizace pouze tvrdí, že byla dodržena zákonná ustanovení, povoleno, pokud obviněná osoba, která byla sledována, může spolehlivě zjistit důvody povolení a zpochybnit je na základě toho, že se podrobně seznámí s povolením a žádostí o toto povolení.

B. K druhé otázce

47. Vzhledem k tomu, že posouzení legality povolení přísluší předkládajícímu soudu, je třeba odpovědět na druhou otázku.

48. Druhá otázka spočívá na dvou předpokladech. První vychází z toho, že usvědčující důkazy byly získány na základě tajného sledování, které bylo provedeno na základě povolení, jež bylo nezákonné, jelikož nebylo řádně odůvodněno. Druhým předpokladem je, že obviněný, který byl předmětem tohoto sledování, nemůže účinně zpochybnit právní základ, na němž bylo toto sledování povoleno.

49. Předkládací rozhodnutí se táže, zda soud rozhodující ve věci samé může zhojit protiprávnost povolení z důvodu nedostatku řádného odůvodnění. I když mechanismus a důsledky takového zpětného posouzení nejsou zcela jasné a existují pochybnosti o tom, zda soud rozhodující ve věci samé může takovou protiprávnost zhojit, za účelem poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu se jeví jako vhodné tuto otázku přezkoumat.

50. Komise poznamenala, že druhá otázka vyžaduje, aby bylo posouzeno, jak by nezákonné získané důkazy mohly ovlivnit celkovou spravedlnost trestního řízení. Předkládací rozhodnutí se touto otázkou nezabývá. Předkládající soud ani neuvádí informace ohledně použitelných

¹⁶ – ESLP, 11. ledna 2022, Ekimdžev a další v. Bulharsko (CE:ECHR:2022:0111JUD007007812).

¹⁷ – ESLP, 11. ledna 2022, Ekimdžev a další v. Bulharsko (CE:ECHR:2022:0111JUD007007812, body 313 až 321).

vnitrostátních procesních předpisů, zejména jak by s takovými důkazy zacházel. Otázka, kterou vznáší Komise, je tedy patrně zcela hypotetická, na základě čehož by se jí Soudní dvůr v rámci tohoto řízení neměl zabývat.

1. *Může být nedostatečně odůvodněné povolení zhojeno zpětným posouzením de novo?*

51. Na tuto otázku poskytuje odpověď judikatura Soudního dvora týkající se obecného uchování údajů a přístupu k nim. Vnitrostátní právo stanoví podmínky, za nichž poskytovatelé služeb elektronických komunikací musí poskytnout příslušným vnitrostátním orgánům přístup k údajům. Musí obsahovat jasná a přesná pravidla pro úpravu působnosti a použití opatření přijatého za tímto účelem a stanovit minimální záruky tak, aby osoby, jejichž osobní údaje jsou dotčeny, měly dostatečné záruky k tomu, aby byly tyto údaje účinně chráněny před nebezpečím zneužití. Zásah musí být omezen na to, co je nezbytně nutné. Za účelem boje proti trestné činnosti lze poskytnout přístup pouze k údajům osob, u nichž je podezření, že připravují, páchají či spáchaly závažný trestný čin nebo se určitým způsobem na takovém trestném činu podílely. K tomu, aby byly tyto podmínky plně dodržovány, je zásadní, aby takový přístup podléhal předchozímu přezkumu ze strany soudu nebo nezávislého správního orgánu a aby tento soud nebo orgán rozhodoval na základě odůvodněné žádosti těchto příslušných orgánů, zejména v rámci postupů pro předcházení, odhalování nebo stíhání trestných činů. Toto posouzení musí být vždy provedeno do budoucna, s výjimkou řádně odůvodněných naléhavých případů, kdy musí být provedeno krátce poté¹⁸. Pokud by tomu bylo jinak, tak než by došlo ke zpětnému posouzení legality sledování, došlo by k závažnému zásahu do práv obviněného a dalších dotčených osob. Neprovedení posouzení ze strany nezávislého orgánu tedy nemůže být zhojeno provedením zpětného posouzení *de novo*.

52. Z toho vyplývá, že pouze předběžné posouzení může zajistit, aby poskytovatelům služeb elektronických komunikací nebyly zbytečně ukládány povinnosti, aby zásah do základních práv zaručených Listinou nebyl svévolný a aby byly splněny podmínky čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58. To odpovídá přístupu přijatému ESLP v rozsudku Dragojević¹⁹, ve kterém ESLP nesouhlasil s praxí, kdy chorvatské soudy posoudily se zpětnou účinností otázku, zda rozhodnutí o sledování byla v době jejich vydání zákonná.

2. *K přípustnosti protiprávně získaných důkazů*

53. Článek 6 EÚLP zaručuje právo na spravedlivý proces, avšak nestanoví žádná pravidla týkající se přípustnosti důkazů jako takových, což je především záležitostí vnitrostátního práva. ESLP rovněž nemá za to, že jeho úkolem je posuzovat přípustnost protiprávně získaných důkazů²⁰.

54. Podle ustálené judikatury platí, že při neexistenci unijní právní úpravy v dané oblasti je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv, která právním subjektům vyplývají z unijního práva, přičemž tyto podmínky nesmějí být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných řízení na

¹⁸ – Rozsudky ze dne 21. prosince 2016, Tele2 Sverige a Watson a další (C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 120 a citovaná judikatura); ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 189, jakož i citovaná judikatura); ze dne 2. března 2021, Prokuratuur (Podmínky přístupu k údajům o elektronických komunikacích) (C-746/18, EU:C:2021:152, bod 51 a citovaná judikatura) a ze dne 5. dubna 2022, Commissioner of the Garda Síochána a další (C-140/20, EU:C:2022:258, body 110 a 112 a citovaná judikatura).

¹⁹ – ESLP, 15. ledna 2015, Dragojević v. Chorvatsko, (CE:ECHR:2015:0115JUD006895511, body 127 a 128, jakož i citovaná judikatura).

²⁰ – ESLP, 12. května 2000, Khan v. Spojené království (CE:ECHR:2000:0512JUD003539497, bod 34 a citovaná judikatura), a ESLP, 10. března 2009, Bykov v. Rusko (CE:ECHR:2009:0310JUD000437802, body 88 a 89, jakož i citovaná judikatura).

základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), ani upravené takovým způsobem, aby v praxi znemožňovaly nebo nadměrně ztěžovaly výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivity)²¹. Taková pravidla musí rovněž respektovat základní práva, zásadu legality a právního státu, které patří mezi základní hodnoty Unie²².

55. Co se týče zásady rovnocennosti, je věcí vnitrostátního soudu, který rozhoduje v trestním řízení založeném na informacích či důkazech získaných v rozporu s požadavky vyplývajícími ze směrnice 2002/58, aby ověřil, zda vnitrostátní právo nebo praxe stanoví méně příznivá pravidla pro přípustnost a využití takových důkazů, než jsou pravidla upravující přípustnost a použití informací a důkazů získaných v rozporu s vnitrostátním právem.

56. Co se týče zásady efektivity, vnitrostátní pravidla týkající se přípustnosti a použití informací a důkazů mají na základě vnitrostátních právních mechanismů za cíl zabránit tomu, aby protiprávně získané informace a důkazy neprávem způsobily újmu osobě podezřelé ze spáchání trestných činů. Tohoto cíle přitom může být podle vnitrostátního práva dosaženo nejen zákazem využití takových informací a důkazů, ale rovněž vnitrostátními pravidly a zvyklostmi upravujícími hodnocení a vážení informací a důkazů, nebo také zohledněním jejich protiprávní povahy při stanovování trestu²³. Zásada efektivity nicméně vedla Soudní dvůr k přijetí pravidla, které vyžaduje povinné vyloučení důkazů za určitých vymezených okolností. Pokud se účastník řízení nemůže účinně vyjádřit k důkazům z technické oblasti, která se vymyká znalosti soudců v dané věci, a pokud tyto důkazy mohou mít rozhodující vliv na posouzení skutkového stavu, musí být tyto důkazy vyloučeny²⁴.

57. Předkládající soud se druhou otázkou táže patrně na tento přístup. Je tedy užitečné přezkoumat relevantní judikaturu.

58. Ve věci Mantovanelli spočívaly sporné důkazy v lékařském posudku založeném na laboratorních analýzách, rozhovorech odborníků se svědky a určitých dokumentech. Pan a paní Mantovanelli se nemohli účastnit ani rozhovorů, ani se nemohli seznámit s uvedenými dokumenty, mohli však zpochybnit posudek poté, co byl předložen soudu. ESLP nebyl přesvědčen, že tento postup poskytl manželům Mantovanelliovým skutečnou možnost účinně se vyjádřit ke znaleckému posudku. Otázka, kterou měl znalec zodpovědět, byla přesně otázkou, kterou měl posoudit soud, tedy, zda zdravotnický personál nemocnice tím, že pacientovi podal konkrétní léčivý přípravek, postupoval nedbale. Důkazy se tak týkaly technické oblasti, o níž soudci neměli znalosti. I když soud nebyl právně vázán zjištěními znalce, tato zjištění mohla mít rozhodující vliv na posouzení skutkového stavu ze strany soudu. S ohledem na to, že žádost pana a paní Mantovanelliových o předložení nového znaleckého posudku v řízení v prvním stupni i v odvolacím řízení byla soudem zamítnuta, mohli své stanovisko před předložením znaleckého

²¹ – Rozsudky ze dne 20. září 2001, *Courage a Crehan* (C-453/99, EU:C:2001:465, bod 29 a citovaná judikatura); ze dne 24. září 2002, *Grundig Italiana* (C-255/00, EU:C:2002:525, bod 33 a citovaná judikatura); a ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net a další* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 223 a citovaná judikatura).

²² – Rozsudky ze dne 10. dubna 2003, *Steffensen* (C-276/01, EU:C:2003:228, bod 69 a citovaná judikatura) (dále jen „*Steffensen*“), a ze dne 17. ledna 2019, *Dzivev a další* (C-310/16, EU:C:2019:30, bod 34).

²³ – Rozsudky ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net a další* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 225), a ze dne 2. března 2021, *Prokuratuur (Podmínky přístupu k údajům o elektronických komunikacích)* (C-746/18, EU:C:2021:152, bod 43 a citovaná judikatura).

²⁴ – Toto pravidlo má svůj původ v judikatuře ESLP týkající se práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 EÚLP, zejména ochrany zásady kontradiktornosti; viz: ESLP, 18. března 1997, *Mantovanelli v. Francie* (CE:ECHR:1997:0318JUD002149793) (dále jen „*Mantovanelli*“), na který odkazuje rozsudek ze dne 10. dubna 2003, *Steffensen* (C-276/01, EU:C:2003:228, bod 78), jakož i judikatura Soudního dvora týkající se obecného uchovávání provozních a lokalizačních údajů [rozsudky ze dne 6. října 2020, *La Quadrature du Net a další* (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, body 226 a 227); a ze dne 2. března 2021, *Prokuratuur (Podmínky přístupu k údajům o elektronických komunikacích)* (C-746/18, EU:C:2021:152, bod 44)].

posudku účinně uplatnit pouze tak, že se účastnili rozhovorů s lékařským personálem a mohli se vyjádřit k relevantním dokumentům. ESLP tak konstatoval, že celé soudní řízení bylo nespravedlivé²⁵.

59. Ve věci Steffensen byly za účelem laboratorní analýzy odebrány vzorky potravinového výrobku. Výsledek této analýzy byl základem rozhodnutí správních orgánů, že výrobek nesplňoval zákonné normy. Podle relevantní směrnice měl mít výrobce možnost získat za účelem zpochybnění této první analýzy revizní znalecký posudek. Výrobce nebyl o odběru vzorků informován, a nemohl tedy odebrat vzorky téhož výrobku. Soudní dvůr s odkazem na rozsudek Mantovanelli uvedl, že přezkum spravedlivosti řízení podle čl. 6 odst. 1 EÚLP ze strany ESLP se týká celého řízení, včetně způsobu, jakým byly získány důkazy. Soudní dvůr uvedl, že je na předkládajícím soudu, aby přezkoumal, zda se důkazy dotčené ve věci v původním řízení týkají technické oblasti, která se vymykala znalosti soudců, což mohlo mít rozhodující vliv na posouzení skutkového stavu ze strany soudu. Pokud by tyto dvě skutečnosti byly prokázány, musel by se předkládající soud zabývat otázkou, zda měl pan Steffensen skutečnou možnost se k těmto důkazům účinně vyjádřit. Pokud tomu tak nebylo, byl vnitrostátní soud povinen odmítnout důkazy, aby neporušil zásadu kontradiktornosti a právo na spravedlivý proces²⁶.

60. Možnost obhajoby účinně se vyjádřit k důkazům je součástí zásady kontradiktornosti, která je základním aspektem práva na spravedlivý proces chráněného čl. 47 druhým pododstavcem Listiny²⁷ a čl. 6 odst. 1 EÚLP²⁸. Ve věcech Mantovanelli a Steffensen šlo ESLP a Soudnímu dvoru o to, aby se zabránilo situacím, v nichž byly věci rozhodovány na základě důkazů týkajících se technické oblasti, která se vymyká znalosti soudců, které nemohla obhajoba zpochybnit. Takové řízení by totiž poskytlo účastníku řízení, který se těchto důkazů dovolává, neodůvodněnou výhodu, čímž by došlo k porušení práva protistrany na spravedlivý proces.

61. Důkazy dotčené ve sporu v původním řízení se liší od důkazů zkoumaných v rozsudcích Mantovanelli a Steffensen. Jedná se o záznamy telefonických hovorů obviněných o činnostech, které jsou předmětem vyšetřování. I když tyto důkazy mohou rozhodujícím způsobem ovlivnit posouzení skutkového stavu ze strany soudců, je obtížné pochopit, jak by se mohly týkat technické oblasti, která se vymyká znalosti soudců. V každém případě skutečnosti týkající se rozsudků Mantovanelli a Steffensen jsou užitečnými příklady použití zásad, které vnitrostátní soudy mohou zohlednit při rozhodování v rámci trestního řízení.

62. Je rovněž vhodné poznamenat, že v zájmu výkonu spravedlnosti měl být vhodný přístup v rozsudku Mantovanelli takový, že manželům Mantovanelliovým měla být poskytnuta možnost účastnit se řízení, které vedlo k vyhotovení znaleckého posudku, nebo že jim mělo být umožněno předložení znaleckého posudku, který si sami nechali zpracovat. Stejně tak vhodným řešením pro osoby nacházející se v situaci pana Steffensena bylo umožnit jim předložení revizního znaleckého posudku. Vyloučení důkazů se stalo relevantním pouze proto, že nebyly k dispozici – chybně – jiné vhodnější procesní mechanismy. Je na vnitrostátním soudu, aby posoudil, zda takové možnosti mohou mít obviněné osoby v rámci svých řízení.

²⁵ – Rozsudek ESLP ze dne 18. března 1997, Mantovanelli v. Francie (CE:ECHR:1997:0318JUD002149793, bod 36).

²⁶ – C-276/01, EU:C:2003:228, body 76, 78 a 79. Pro vyloučení pochybností, toto pravidlo se skládá ze tří kumulativních podmínek. Pokud jsou všechny tři podmínky splněny, musí být důkazy vyloučeny. Z toho však nevyplývá, že soud musí připustit důkazy, pokud nejsou splněny všechny tři podmínky. Konečně, toto pravidlo se použije nezávisle na tom, zda byly dotčené důkazy získány zákonným či nezákonným.

²⁷ – Rozsudky ze dne 14. února 2008, Varec (C-450/06, EU:C:2008:91, bod 47); ze dne 4. června 2013, ZZ (C-300/11, EU:C:2013:363, bod 55); a ze dne 2. března 2021, Prokuratuur (Podmínky přístupu k údajům o elektronických komunikacích) (C-746/18, EU:C:2021:152, bod 44 a citovaná judikatura).

²⁸ – Vysvětlení k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17).

63. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby na druhou předběžnou otázku odpověděl následovně:

Článek 47 Listiny a čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 ve spojení s jejím čl. 5 odst. 1 a bodem 11 odůvodnění musí být vykládány v tom smyslu, že vnitrostátní soud:

- který konstatuje, že důkazy byly získány protiprávně na základě povolení, které neobsahovalo řádné odůvodnění, nemůže tuto nesrovnalost zhojit tím, že umožní zpětné předložení odůvodnění tohoto povolení, s výjimkou řádně odůvodněných naléhavých případů;
- musí rozhodnout o přípustnosti důkazů, které byly získány v rozporu s uvedenými ustanoveními, v souladu se svým vnitrostátním právem tak, aby byly dodrženy i) obecné zásady práva Unie, zejména zásady proporcionality, rovnocennosti a účinnosti, a ii) právo na spravedlivý proces, včetně dodržování zásady kontradiktornosti, zakotvené v článku 47 Listiny a čl. 6 odst. 1 EÚLP;
- musí vyloučit důkazy získané v rozporu s uvedenými ustanoveními, pokud se účastník řízení nemůže účinně vyjádřit k těmto důkazům, pokud se důkazy týkají technické oblasti, jež se vymyká znalosti soudců, a pokud tyto důkazy mohou mít rozhodující vliv na zjištění skutkového stavu v rámci dotčeného trestního řízení.

V. Závěry

64. Navrhuji tedy, aby Soudní dvůr odpověděl na otázky položené Specializiran nakazatelen sad (zvláštní trestní soud, Bulharsko) následovně.

„1) Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) ve spojení s čl. 5 odst. 1 a bodem 11 odůvodnění této směrnice

musí být vykládány v tom smyslu, že

nebrání praxi, podle níž je sledování, zaznamenávání a uchovávání telefonních hovorů podezřelých osob prostřednictvím obecného vzorového textu, ve kterém se bez jakékoli individualizace pouze tvrdí, že byla dodržena zákonná ustanovení, povoleno, pokud obviněná osoba, která byla předmětem sledování, může spolehlivě zjistit důvody povolení a zpochybnit je na základě toho, že se podrobně seznámí s povolením a žádostí o toto povolení.

2) Článek 47 Listiny a čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58 ve spojení s jejím čl. 5 odst. 1 a bodem 11 odůvodnění

musí být vykládány v tom smyslu, že

- vnitrostátní soud, který konstatuje, že důkazy byly získány protiprávně na základě povolení, které neobsahovalo řádné odůvodnění, nemůže tuto nesrovnalost zhojit tím, že umožní zpětné předložení odůvodnění tohoto povolení, s výjimkou řádně odůvodněných naléhavých případů;

- vnitrostátní soudy musí rozhodnout o přípustnosti důkazů, které byly získány v rozporu s uvedenými ustanoveními, v souladu se svým vnitrostátním právem tak, aby byly dodrženy i) obecné zásady práva Unie, zejména zásady proporcionality, rovnocennosti a účinnosti, a ii) právo na spravedlivý proces, včetně dodržování zásady kontradiktornosti, zakotvené v článku 47 Listiny základních práv a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod;
- vnitrostátní soudy musí vyloučit důkazy získané v rozporu s uvedenými ustanoveními, pokud se účastník řízení nemůže účinně vyjádřit k těmto důkazům, pokud se důkazy týkají technické oblasti, jež se vymyká znalosti soudců, a pokud tyto důkazy mohou mít rozhodující vliv na zjištění skutkového stavu v rámci dotčeného trestního řízení.